

«Κύριε εἰρηνοδίκα!

Πρέπει νὰ ἑκτηρώσω τὸ καλῆκόν μου. Χθὲς τὸ πρωῒ ἐκλάπη ἐν βραχιόλιον ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ κ. Forcachon. Κατ ἀρχὰς ὑπώπτευσαν ἐμὲ ὡς διαπράξασαν τὴν κλοπήν, ἀλλ' ἀδίκως διότι σᾶς ὅρκιζομαι ὅτι εἴμαι ἐντελῶς ἀθώα. Δύναμαι νὰ σᾶς ὀνομάσω τὸν κλέπτην: οὗτος εἶνε ὁ κύριος Λ . . . (ἡκοούνθει τὸ δνομα δλόγγραφον). Ἀκούσατε δὲ πῶς ἔγινεν ἡ κλοπή: 'Ο κ. Λ. εἰσῆλθεν ἀδυρύβως περὶ τὴν πρώτην ὥραν τῆς νυκτὸς εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ κυρίου Forcachon διὰ τῆς μικρᾶς ὄπισθίας θύρας, ἔξηγαγεν ἐκ τοῦ ἐρμαρίου, τὸ δόπιον ισταται πλησίον τοῦ παραθύρου, ἐν βραχιόλιον τῆς κυρίας Forcachon, ἔκρυψεν αὐτὸν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν θυλάκιον τοῦ φορέματός του καὶ ἀπῆλθε διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ ἤμην ἐκεῖ κεκρυμμένη καὶ παρετίθουν δλα του τὰ κινήματα. Αὐτὸς εἶνε ὁ κλέπτης καὶ εἴμαι πρόθυρος νὰ ὅρκισθῶ περὶ τούτου ἐνώπιον τῶν δικαστῶν.»

Ἐπειδὴ αἱ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὑπνώσεως διδόμεναι διαταγαὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκτελῶνται ἀμέσως ὑπὸ τοῦ ὑπνωτισμένου, ἀλλ’ ἔχαρταται ἐντελῶς ἐκ τῆς αὐθαιρεσίας τοῦ ὑπνωτιστοῦ νὰ ὅρισῃ τὸν χρόνον τῆς ἐκτελέσθεως των, αὐξάνοντος ἔτι μᾶλλον οἱ κίνδυνοι τοῦ ὑπνωτισμοῦ ὡς μέσου πρὸς διάπραξιν παντὸς εἰδούς κακούργημάτων. Ἡ μεθυπνωτική, τοῦτ’ ἔστιν ἡ μετὰ τὴν ἐγρήγορσιν ἐκ τοῦ τεχνητοῦ ὕπνου ἐκτελεσθησομένη πρᾶξις, δύναται σὺ μόνον ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἀλλὰ καὶ μετὰ μακρότατα χρονικὰ διαστήματα, αὐθαιρέτως ὑπὸ τοῦ ὑπνωτιστοῦ ὅριζόμενα, νὰ ἐκτελεσθῇ μετὰ πληρεστάτης ἀκριβείας. Οὕτω λ. χ. ὁ Γάλλος Beaunis ἔδωκεν εἰς τὸν ὑπὸ αὐτοῦ ὑπνωτισθέντα τῇ 14 Ιουλίου 1884 ἐντολὴν, ἣτις μετὰ 170 ἡμέρας, τῇ 1. Ιανουαρίου 1885

έξετελέσθη ἀκριβέστατα, ο δὲ *Liégeois* ἔδωκεν ὡσαύτως εἰς τινα ἐν ὑπνώσει διατελοῦντα νεανίαν τῇ 12. ὁκτωβρίου 1885 διαταγήν, ἣν ὁ ὑπνωτισμένος ὥφειλε νὰ ἐκτελέσῃ (ἐννοεῖται ἐν καταστάσει ἐγρηγόρσεως) μετά ἐν ἕτος, ἀφ ἡς ἡμέρας διετάχθη. Πράγματι τῇ 12. ὁκτωβρίου 1886 ὁ νεανίας ἐκείνος ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν τοῦ *Liégeois*, χωρὶς νὰ παραλείψῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην λεπτομέρειαν τῆς ἐντολῆς.

Τὸ εἶδος καὶ ἡ οὐσία τῶν ἐν ὑπνῷ διδομένων διαταγῶν εἶγαι διὰ τὸν ὑπνωτισμένον ἐντελῶς ἀδιάφορα. Εἴτε ἐν τῇ πεποιθήσει διὰ καὶ αὐτὸς ἔχει ἐνδιαφέρον εἰς τὴν πρᾶξιν, ἢν διατάσσεται νὰ ἔκτελέσῃ, εἴτε καὶ ὡς ἐνεργῶν πρὸς ὄφελος μόνου τοῦ ὑπνωτιστοῦ — ὁ ὑπνωτισθεὶς ἐκτελεῖ μετὰ τὴν ἐγρήγορσιν κατὰ τὴν ὥρισμένην ἡμέραν καὶ ὥραν ἀκριβῶς καὶ ἀπαρεγκλίτως τὰς δοθείσας αὐτῷ διαταγάς. Οὕτω ὁ Forcachon εἰς τινα εἰκοσιεπταετῆ νεανίαν ἐνέπνευσε διὰ τῆς ὑπνωτικῆς ὑποβολῆς ζηλοτυπίαν πρὸς φίλον του τινὰ καὶ τὴν ἀπόφασιν, νὰ χύνῃ θεικὸν ὅξεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀντίζηλου του τούτου. Ἀμα ἀφυπνισθεὶς ἐκ τοῦ τεχνητοῦ ὑπνου ὁ νεανίας παρεκάλει ἐπιμόνως νὰ τῷ δώσωσι θεικὸν ὅξεν. Ὁ Forcachon ἐνδίδων δῆθεν εἰς τὴν παράκλησιν του τῷ ἐνεχείρισε φιάλην περιέχουσαν ἀβλαβές τι χρωματισμένον ὑγρόν. "Οτε εἶδε τὸν ἀντίζηλόν του εισελθόντα εἰς τὸ δωμάτιον ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χείρα καὶ συγχρόνως ἔχεε διὰ τῆς ἑτέρας χειρὸς τὸ ὑγρόν ἐπὶ τοῦ προσώπου του, λέγων: 'Ἴδού, λάβε τὴν ἀμοιβήν σου διὰ τὴν ἀπιστίαν σου!' Μετ' ὀλίγον χρόνον ὁ νεανίας ἐλησμόνησεν ἐντελῶς καὶ τὴν ζηλοτυπίαν καὶ ὅλα τὰ διατρέξαντα.

(*"Επεται τὸ τέλος."*)

ΕΡΒΕΡΤΟΣ ΚΑΙ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΒΙΣΜΑΡΚ

«Η δόξα τοῦ πατρὸς εἶνε φανὸς εἰς τοὺς νιούς», τὸ λόγιον τοῦτο τοῦ Γκαῖτε ἐπηλήθευσε καὶ εἰς τὸν νιούς τοῦ πρίγκιπος Βίσμαρκ, οἵτινες ἐν νεαρῷ σχετικῶς ἡλικιά ἀνῆλθον εἰς ὑπουργήματα, κατεχόμενα συνήθως ὑπὸ ἀνδρῶν πολλῷ ὥριμωτέρας ἡλικίας. Καὶ ὁ μὲν πρωτότοκος νιὸς τοῦ πρώην ἀρχικαγγελαρίου τῆς Γερμανίας, ὁ κόμης Ἐρβέρτος φόνος Βίσμαρκ ἤγε μόλις τὸ 36 ἔτος τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἐγένετο ὑπουργός, ὁ δὲ νεώτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς ὁ κόμης Γουλιέλμος ἐν τῇ αὐτῇ περίπου ἡλικιά ἀνηγορεύνῃ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως.

"Οτε τῇ 28. δεκεμβρίου 1849 ἐγεννήθη ἐν Βερολίνῳ ὁ κόμης Ἐρβέρτος, ὁ πατὴρ αὐτοῦ «ὁ κτηρατίας καὶ ἀνθυπολοχαγὸς τῆς ἐθνοφρουρᾶς» Οὓσων φὸν Βίσμαρκ εἶχεν ἔκλεχθῆ βουλευτῆς ἐν τῇ πρωσικῇ βουλῇ, καὶ οὐδεὶς προφήτης ἢδι ἡδύνατο τότε νὰ προμαντεύσῃ τὸ πολιτικὸν μέλλον τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ. Μετὰ τὸν Ἐρβέρτον ἐγεννήθη, τῇ 1. αὐγούστου 1852, ὁ δευτέρος καὶ τελευταῖος υἱὸς τοῦ Βίσμαρκ, ὁ κόμης Γουλιέλμος, ἀμφότεροι δὲ οἱ ἀδελφοὶ ἐφοίτησαν βραδύτερον εἰς τὸ ἐν Βερολίνῳ γυμνάσιον τοῦ Φρειδριχσβέρδερ, τὸ διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Bonnell, τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου διδασκάλου, δστις καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν εἶχε διδάξῃ καὶ παραλάβῃ ὡς ὑπότροφον ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του.

Τῷ 1869 ἐπεράτωσαν οἱ δύο ἀδελφοὶ τὰς γυμνασιακὰς σπουδάς των, γινομένου δὲ λόγου μεταξὺ τοῦ πατρὸς αὐτῶν καὶ τῶν μελῶν τῆς ἔξεταστικῆς ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ μέλλοντος σταδίου τῶν δύο νέων, ὁ πατὴρ ἐδήλωσεν ὅτι οἱ νιοί του «ἄφειλον πρότερον νὰ φοιτήσωσιν ἐπὶ ἐν τούτοις τούτοις εἰς τὸ πανεπιστήμιον, καὶ εἴτα ν' ἀποφασίσωσιν αὐτοὶ περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ σταδίου των.» — 'Ο Ἐρβέρτος φύν Bismarck ἐξεπλήρωσε κατὰ πρώτον τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθηκόν ὑπηρετήσας ἀπὸ 1. ἀπριλίου 1870 ἐν τῷ A'. συντάγματι τῆς φρουρᾶς τῶν Δραγώνων. Μετὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον, ἐξ οὗ ὁ μὲν Γουλιέλμος ἐπανέκαμψεν οἰκαδε ἀβλαβῆς ὁ δὲ Ἐρβέρτος ἀποκόμισεν οὐχὶ ἀσήμαντον τραῦμα, ἐφοιτησάν ἀμφότεροι οἱ ἀδελφοὶ εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Βερολίνου ἔνδα ἐσπούδασαν νομικὰ καὶ πολιτικὰς ἐπιστήμας. 'Ο Ἐρβέρτος, μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀκαδημαϊκῶν σπουδῶν του, εἰσῆλθε τῷ 1874 εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον· μετὰ δύο ἔτη ὑπέστη τὰς διπλωματικὰς ἔξετάσεις καὶ εἴτα ἔχρημάτισεν ἀκόλουθος τῆς πρεσβείας ἐν Μονάχῳ, γραμματεὺς τῆς πρεσβείας ἐν Βέρον καὶ ἐν Δρέσδῃ. Κατὰ τὸ ἔτει 1878 συγκροτηθὲν βερολίνειον συνέδριον διέτριβεν ὁ Ἐρβέρτος παρὰ τῷ πατρὶ αὐτοῦ καὶ ἐπανειλημένως ἔχρημαρευσεν εἰς λίαν δυσχερεῖς διπλωματικὰς μεσιτείας. — 'Εν ἔτει 1881 ὁ κόμης Ἐρ-

βέρτος, δοτις ἔως τότε διέτριβεν ἐν Δρέσδη ὡς σύμβουλος τῆς πρεσβείας, εἰσῆλθεν εἰς τὸ πολιτικὸν τμῆμα τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν καὶ μετ' ὀλίγον προσελήφθη εἰς πλείονας διπλωματικὰς ἀποστολάς, εἰς Λονδίνον, εἰς Βιέννην καὶ βραδύτερον εἰς Πετρούπολιν. — Πρὸ τῆς ἐν Πετρούπολει διαμονῆς του ὁ κόμης Ερβέρτος διέτριβεν ἐν Λονδίνῳ ὡς πρώτος γραμματεὺς τῆς πρεσβείας, ἀνελθὼν οὕτω εἰς τὴν προτελευταίαν βαθμῖδα πρὸς τὸ ἀξιώμα τοῦ πρεσβευτοῦ,

ὅπερ καὶ περιεβλήθη βραδύτερον τῷ 1884 ἐν Haag. Τῷ 1885 διωρίσθη ὁ κόμης Ερβέρτος ὑφυπουργὸς (*Unterstaatssekretär*) τῶν ἐξωτερικῶν, κατὰ μαζίν δὲ τοῦ 1886 ὑπουργὸς καὶ τὸν σεπτέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀντι-

ΟΤΤΟ ΒΙΣΜΑΡΚ.

πρόσωπος τοῦ πατρός του ὡς ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν. Νῦν διατρίβει ὁ Ερβέρτος παρὰ τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἐν Φρείδριχσρούνη μακρὰν τῆς πολιτικῆς, παραπιθεῖς καὶ αὐτὸς ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ πατρός του.

Ἄσυγκρίτως ἡρεμώτερον διήγαγε τὸν βίον ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Γουλιέλμος. Άφοῦ εἰργάσθη ἐπὶ τινα χρόνον ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν, διωρίσθη ἔπαρχος (*Landrath*) βραδύτερον δὲ ἐτιμῆθη μὲ τὸν τίτλον μυστι-

κοῦ συμβούλου τῆς κυβερνήσεως καὶ κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος προεβιβάσθη εἰς πρόεδρον τῆς κυβερνήσεως ἐν Ἀννοβέρῳ, τὴν θέσιν δὲ ταύτην κατέχει μέχρι τῆς σήμερον.

EN AINIΓΜΑ.

Υπὸ B. BJÖRNSON.

IATI νὰ καθίσωμεν ἐδῶ;» — «Διότι ἐδῶ τὸ μέρος εἰνέ ὑψηλὸν καὶ φωτεινόν.» — «Άλλα τὸ βάθος ἐδῶ κάτω μὲ τρομάζει, μοῦ προξενεῖ γάλη· καὶ ὁ ἥλιος ποῦ ἀντανακλᾶται ἀπὸ τὰ κύματα μὲ θαμβώνει. Πηγαίνωμεν μακρότερα.» — «Οχι, ὅχι μακρότερα!» — «Τότε ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ καλύβιον· ἔκει ἡτο τόσον ὥραῖα!» — «Οχι, ὅχι, οὐτ' ἔκει!» Ταῦτα εἰπὼν ἐκάθισε νωχελῶς ἐπὶ τοῦ ἑδάφους, ὡς νὰ μὴ ἥδυνατο ἢ νὰ μὴ ἥθελε νὰ προχωρήσῃ. Ἐκείνη ἔμεινεν ὅρδια πρὸ αὐτοῦ καὶ τὸν ἥτενίζεν ἀσκαρδαμυκτεῖ. Μετὰ ταῦτα εἶπεν ἔκεινος: «Άστα, τώρα πρέπει νὰ μοῦ ὅμολογήσῃς, διατί ἔλαβες τόσον φόβον, ὅταν εἶδες τὸν γένον ναύτην.» — «Καλὰ τὸ προμάντευσα ἐγώ» ἐψιθύρισεν ἡ Άστα καὶ ἐφάνη ὅτι ἡτοιμάζετο νὰ φύγῃ δρομαία. — «Πρέπει νὰ μοῦ τὸ πῆς, πρὶν φύγῃς, εἰ δὲ μὴ, δέν με βλέπεις πλέον.» — «Βότολφ!» ἀνέκραξε καὶ μετεστράψη, ἀλλ' ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν της. — «Βεβαίως», εἶπεν ἔκεινος, «σοῦ ὑπεσχέθην νὰ μὴ σε ἔρωτήσω, καὶ εἰμπορῶ νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἀν προτιμᾶς τοῦτο· ἀλλὰ τότε τὰ πάντα μεταξύ μας τελειόνουν.» — «Η Άστα ἐξερράγη εἰς δάκρυα καὶ ἐπλησίασε πρὸς αὐτόν. Η λεπτοφυῆς καὶ ώραία μορφή της, αἱ μικραὶ καὶ λευκότατα χεῖρές της, ἡ μαλακὴ καὶ ςανθή κόμη της, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἶχε κατολισθήση τὸ πρὸ μικροῦ καλύπτον τὴν κεφαλήν της ὁδόνιον, καὶ ἐπειταὶ οἱ ἀπεριγράπτως ώραιοι ὄφθαλμοι της, τὸ στόρα της, ἔκαστον ιδιαιτέρως ἐμάγευε καὶ πάντα ὄροῦ ἀπετέλουν θαυμασίως ἐρατεινήν εἰκόνα. Λαμπραὶ καὶ φεγγοβολοῦσαι ἔπιπτον ἐπ' αὐτῆς αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου. Ο Βότολφ ἀνεσκίρτησε «Ναι, τὸ γένος εἶπεν ὅτι ὑποχωρῶ, ὅταν

μὲ κυττάζης μ' αὐτὸν τὸ βλέμμα. Ἄλλα γένερα κ' ἐγώ, ὅτι τὸ πρᾶγμα ὑστερώτερα χειροτερεύει ἀκόμη περισσότερο. Δὲν μπορεῖς λοιπὸν ποτὲ νὰ τὸ ἐννοήσῃς; Καὶ χιλιάκις ἀν σοῦ ὑποσχεθῶ, ὅτι δὲν ὑέλω νὰ μάθω τὸ παρελθόν σου — δὲν εὑρίσκω ποτὲ ησυχίαν, δὲν εἰμπορῶ νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσί μου!» Τὸ πρόσωπόν του ἐμφατύρει ἀκράτητον ἔξαψιν, ἡτος ἀπὸ πολλοῦ συνετάρασσε τὰ στήθη του. — «Βότολφ! Αὐτὸν ἀκριβῶς μοῦ ὑπεσχέθης, ὅταν ἐγώ δὲν εὑρίσκα ησυχίαν, μοῦ ὑπεσχέθης νὰ μὴ μὲ ἔρωτήσης πλέον περὶ ἔκεινου, τὸ ὅποιον ἐγώ ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ εἴπω. Μοῦ τὸ ὑπεσχέθης ἐπισήμως, μοῦ ώρκισθης ὅτι θὰ σοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφορον τὸ παρελθόν μου, ὅτι θέλεις ἐμέ, μόνην ἔμε νὰ ἔχης!... Βότολφ!» Καὶ ἔπεισε γονυπετής πρὸ τῶν ποδῶν του ἐπὶ τῆς χλόης, κλαίουσα, ως νὰ ἐφοβεῖτο διὰ τὴν ζωήν της, καὶ ἐνῶ τὸν προσητένιγε, τὰ δάκρυά της ὀρμίουν θερμοτέραν γλῶσσαν, καὶ ἡ Άστα ἡτο τὸ ὀρμιότατον καὶ δυστυχέστατον πλάσμα, τὸ ὅποιον ὁ Βότολφ εἶδε ποτὲ εἰς ὅλην του τὴν ζωήν. «Θεέ μου!» ἀνέκραξεν ἀνασκιρτήσας, εἶτα δὲ πάλιν καθεσθεῖς ἐπὶ τῆς χλόης «ἄν μὲ ἡγάπαις». εἶπε «Τόσον, ὥστε νὰ ἔχῃς ὀλίγην ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, πόσον εὐτυχεῖς θὰ εἴρεθα καὶ οἱ δύο!» — «Η ἀν είχες σὺ εἰς ἐμὲ ὀλίγην ἐμπιστοσύνην!» ἀπήντησεν ἔκεινη ἰκετικῶς καὶ συρομένη μὲ τὰ γόνατα ἐπλησίασε περισσότερον, εἶτα δὲ προσέδηκεν: «Ἐγώ ἀν σὲ ἡγάπων; Τὴν νύκτα, μετὰ τὴν σύγκρουσιν τοῦ πλοίου μας πρὸς τὸ ιδίκον σου, ὅταν ἀνέβηκα εἰς τὸ κάταστρωμα καὶ σὲ εἶδα κατὰ πρώτην φορὰν — οὐδέποτε, εἶχον ἴδη μορφὴν τόσον ἀνδρικήν καὶ ισχυράν — σὲ